

Wyrok Sądu z dnia 26 kwietnia 2023 r. – Volkswagen/EUIPO – XTG (XTG)(Sprawa T-154/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego XTG – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy GTX – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 216/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciele: S. Machei i G. Orsoni, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i T. Frydendahl, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: XTG S.A. (Wrocław, Polska)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 20 grudnia 2021 r. (sprawa R 1385/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Volkswagen AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 – Semmelweis Egyetem/Rada

(Sprawa T-138/23)

(2023/C 216/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Semmelweis Egyetem (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: P. Nagya i B. Karsai, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/2506 z dnia 15 grudnia 2022 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy on strony skarżącej; lub, tytułem żądania ewentualnego,
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/2506 w całości; oraz, w każdym przypadku,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Pozwana powinna była oprzeć swoją decyzję dotyczącą wydania zaskarżonej decyzji na należycie ustalonych okolicznościach faktycznych. Zamiast tego skarżąca utrzymuje, że pozwana oparła się na niczym nieopartej ocenie i wniosku Komisji Europejskiej.
 - Część pierwsza zarzutu: Pozwana nie zapewniła, aby umieszczenie skarżącej w grupie podmiotów objętych środkami ograniczającymi na podstawie art. 2 ust. 2 zaskarżonej decyzji opierało się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. W ramach kwestii zarzucanych naruszeń zasad państwa prawnego ocena faktyczna Komisji nie objęła składu, trybu podejmowania decyzji, finansowania i funkcjonowania żadnego z „trustów interesu publicznego”, takich jak fundacja odpowiedzialna za utrzymanie skarżącej. Ani pozwana, ani Komisja nie dokonały analizy potencjalnego wpływu, charakteru, czasu trwania lub zakresu zarzucanych naruszeń lub środków ograniczających, co zaszkodziło działalności skarżącej i jej reputacji.
 - Druga część zarzutu: Pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego. Obawy wyrażone przez Komisję w odniesieniu do „trustów interesu publicznego” dotyczą zamówień publicznych i konfliktów interesów. Uwadze pozwanej umknął fakt, że kwestia zamówień publicznych została już rozstrzygnięta przed wydaniem decyzji i że w przypadku skarżącej nigdy nie istniał żaden konflikt interesów.
 - Trzecia część zarzutu: Zgodnie z art. 6 ust. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. („rozporządzenie w sprawie warunkowości”) (2) strona pozwana uchybiła obowiązkowi uzasadnienia. Wniosek Komisji, a w konsekwencji zaskarżona decyzja, miały zawierać szczegółowe powody i dowody, na których decyzja ta powinna była zostać oparta. Tymczasem takie ważne powody nie zostały wymienione w zaskarżonej decyzji ani we wniosku, co było krzywdzące dla skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona skarżąca, czyli osoba, której dotyczy zaskarżona decyzja, została pozbawiona możliwości obrony swoich praw; w związku z tym naruszone zostało jej prawo do bycia wysłuchaną. Gdyby nie odmówiono skarżącej prawa do bycia wysłuchaną, wnioski prowadziłyby do odpowiednich, proporcjonalnych, istotnych i uczciwych ograniczeń przyjętych środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie uzyskała odpowiedniego upoważnienia i że strona pozwana nadużyła swoich praw.
 - Część pierwsza: Rozporządzenie w sprawie warunkowości nie zawiera odpowiedniego upoważnienia dla środków określonych w art. 2 ust. 2 decyzji. Upoważnienie zawarte w rozporządzeniu w sprawie warunkowości nie jest *carte blanche*, powinno być ograniczone a) w zakresie celu („ochrona budżetu Unii”) oraz b) w zakresie środków, które są odpowiednie do osiągnięcia tego celu. W zaskarżonej decyzji brak jest odpowiednich środków i proporcjonalności, które ograniczałyby zakres jej stosowania w odniesieniu do skarżącej, a decyzja jest w konsekwencji pozbawiona wymaganego upoważnienia, co narusza prawa skarżącej.
 - Druga część zarzutu: Pozwana nadużyła władzy. W tym względzie skarżąca powołuje się na stwierdzenie: „Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy, jeżeli z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych przesłanek wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż ten, dla którego ustanowione zostało dane uprawnienie, albo w celu obejścia procedury specjalnie przewidzianej w traktacie FUE dla okoliczności danej sprawy [...]” (3).
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zasady proporcjonalności, będącej podstawową zasadą prawa Unii. W celu zapewnienia ścisłego przestrzegania zasady proporcjonalności instytucja wydająca akt ma obowiązek odpowiedniego wyważenia różnych wchodzących w grę interesów, przeanalizowania ich funkcji i roli oraz podjęcia odpowiedniej do tego decyzji. W niniejszej sprawie skarżąca twierdzi, że nie można wskazać żadnego dowodu, który pozwala sądzić, że jej interesy zostały uwzględnione na jakimkolwiek etapie lub w jakiegokolwiek formie lub że sytuacja skarżącej została przeanalizowana w ogóle, a tym bardziej w sposób obiektywny, staranny i proporcjonalny, przed przyjęciem środków przewidzianych w art. 2 ust. 2 zaskarżonej decyzji, co spowodowało szkodliwy dla skarżącej skutek.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja zakłóca rynek, na którym skarżąca konkuruje. Zakaz zakłócania rynku bez żadnego uzasadnienia jest częścią podstawowych swobód Unii. Ograniczenie działalności skarżącej na korzyść jej konkurentów narusza podstawowe swobody Unii.

- (¹) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2022/2506 z dnia 15 grudnia 2022 r. w sprawie środków ochrony budżetu Unii przed naruszeniami zasad państwa prawnego na Węgrzech (Dz.U. 2022, L 325, s. 94).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (Dz.U. 2020, L 4331, s. 1).
- (³) Zobacz wyrok z dnia 5 maja 2015 r., *Królestwo Hiszpanii/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej*, C-146/13, EU:C:2015:298, pkt 56.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2023 r. – Willemsen/Komisja

(Sprawa T-174/23)

(2023/C 216/64)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Merel Johanna Willemsen (Amsterdam, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Geelkerken, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 14 grudnia 2021 r. dotyczącej odzyskania wierzytelności zarejestrowanej w nocie obciążeniowej nr 4840200003 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) i wyjaśnienie, że strona skarżąca nie jest nic winna Komisji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz stwierdzenie, że strona skarżąca nie jest nic winna Komisji, gdyż ich wzajemne należności zostały uregulowane;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a jeżeli okaże się, że po takim stwierdzeniu strona skarżąca jest winna Komisji pewną kwotę, obniżenie tej kwoty do zera;
- tytułem kolejnego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a jeżeli okaże się, że po takim stwierdzeniu strona skarżąca jest winna Komisji pewną kwotę, obniżenie tej kwoty w rozsądnym zakresie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy zakończenia uczestnictwa strony skarżącej w projekcie badawczym, w odniesieniu do którego Komisja podpisała umowę dotacji z Università Degli Studi di Trento (uniwersytetem w Trydencie, Włochy, zwanym dalej „koordynatorem”), oraz tego, że okoliczność, iż strona skarżąca nie była w stanie świadczyć ani ukończyć uzgodnionych prac wynika z działań kierownika projektu i koordynatora, których nie można przypisać samej stronie skarżącej. Ponieważ spoczywający na stronie skarżącej obowiązek wycofania się z uczestnictwa w projekcie należy do sfery ryzyka ponoszonego przez Komisję, a także z uwagi na rozwój wydarzeń w trakcie realizacji projektu, strona skarżąca nie jest nic winna Komisji.
2. Zarzut drugi dotyczy okoliczności, że błędy i uchybienia proceduralne, których dopuścili się kierownik projektu i koordynator, są na tyle poważne, że stronie skarżącej nie można postawić żadnych zarzutów.
3. Zarzut trzeci dotyczy okoliczności, że strona skarżąca została pozbawiona dostępu do wyników badań i materiałów oraz poniosła szkodę, ze względu na którą nie można wobec niej formułować jakichkolwiek zastrzeżeń.